

Hraběnka z Marelles.

... Roman ...

NAPSAL CHARLES MEROUVEL.

"Nie."

"Ceho si přejete?"

"Nicelé."

"Ceho tedy litujete?"

Nejdopředná.

"O!" zvolal a odstříl jí od sebe. "Proč se ptám? Což to nevíš? Miluješ toho hraběte de Marcellus i přes jeho zločin! Jenom jsi nařečela uplynout! Tchádla jsem mu zavídět. A myslí, že tě pronásleduje i vzpomínka na něho... někdo mu dosud! Tož' osklal, o než si trátil hranici. Vítej, až zneuctěn — mrtvou! Matné bojový proti přírode, již zcela nařečen! Ja, baron Maxim Raymond, jsem odsouzen k ponížující uloze — by ti neštastným sokenem..."

Ale nedomluvil.

Prudkým rozmachem položila

Helena ruku na rty.

"Milé!" pravila hněvivě, "sice

— příspěch — opustit okamžitě a na věky této dílni! Jan ze

mřel zavražděn, — nevím, kym?

Nechť jej spásat a nekydejte na

něho hanu!"

Překonana rozcílením, sklesla

na pohovku, zakryla si tvář dla

něm a tiskla štkala.

Stál před ní pán vztoku, ž

sám vytváral tento výbuch a jeji

němý odpór.

Věděl velmi dobré, co bylo mezi nimi. Byla to krev nevinuho,

volařej po pomstě.

Helena se vzpamatovala te-

prve horoučním polibkem, jinž po-

kryval baron její ruce a říči.

"Odpušt', odpušt' mi!" prosil

baron na kolennou, "jsem divoch,

suovec! Neznám se zlosti, když

vidím, že se trádil marnými vpo-

minkami. Proč stále vypomínat

osudu, který by ani sám bůh ne-

změnil?"

V pěti hodin opět mohla vidě-

ti "celá Patiž", která se v tu do-

bu prochází v boulogneském le-

síku a v Avenue des Acacias, ba-

ronku Raynaydouovu, sedět s

klidnou a spokojenou tváří v ko-

čku po buku jejího chotě.

Guillard měl i v lásce šestí:

Velil si milenkám z občanských

krámků a choval se k nim dosti

středre.

V době, kdy se naše drama za-

užlaje a spěje ke skonci, padl

Straub v ulici de Rome u nadra-

ži Saint Lazare na novou opět

"hvězdu."

Bylo konec rájna — chladno a

suchravo.

Kráška, prostovlasá a v obno-

seném sedém saté, choulnila se

pod bayerný deník.

Straub byl na první pohled o-

okouzlen siloum, statečnou dívou

— všemi sice, ale zdravé a svěží

krásy a kypřivý tvář.

Vyhliží v černém dlouhém ka-

bátě se svoji oholenou tváří ja-

ko převlečený anglický kněz.

Prálo.

Dva deníkny pohybovaly se

chvili těsně vedle sebe, až se rá-

zem jeden zavírel; muž a žena se

domluvili.

Nočné kráska přitulila se k hu-

benemu poctiveci a za dívčerného

hovoru sli spolu až k boulevardu

Malesherbes, kde se rozložili.

Zena vrátila s k nádraží a Ful-

gence kráčel k Elysejským polem.

Na lyonském nádraží vysedla

prostovlása kráska do posledního

vlaku.

O půlnoci vystoupila v Monte-

reuu a nemají u sebe než dení-

nik, spěchala z nádraží.

V tu hodinu byla cesta, na niž

zabocila, pusta.

Prálo stále silněji.

Skorem tři hodiny sli lesem

uzkými pěšinkami a nedala se

máho houstu tmou.

Oblačka sáhala skorem až k ze-

mu a na nebi nebylo jediné hvěz-

dicky.

Baron překvapen Heleniným

mlčením, ptal se znova:

"Ale co jest vám?"

"Mn... Nic."

"Jest patrné, má drahá, ež jest

vám těba změny vzdružu. Poča-

sí jest prekrásné, pojedeme tedy

na několik dní do la Varenne.

Chcete?"

"Ano!" přisvědila živě, "ale

ještě... později!"

Chtěla zůstat v Patiži.

Všimla si dobré jednoho z ma-

jetelů kočáru — hraběte Césara.

I při změně, která se s ním

stala, byl k poznání a nemusil se

přestropovat jako jeho bratr.

Dvoje rozcílení za je-

den den bylo příliš pro Helenu;

tušila, že v jejím žití nadejde no-

vá změna.

Na zpáteční cestě setkal se bar-

on s dobrým známým, hrabě-

tem de Saint Gérard.

"Znáte ty cizince v kočáru, za

nimiž jste právě jel?" ptal se ho

Raynard.

"Zde ve stromofadí?"

"Ano."

"V tom krásném kočáru?"

"Nu, ano."

"Tot' ten Argentinee, jenž kon-

pí paláce po princu Vasselenovi v

ulici d'Antin; jen se svým přibuz-

ným."

"Markýz d'Aquilas?"

"Ano. Vypává se o něm podiv-

"Ne vše..."

"Později nám je povíte, dě-

kuši vám."

Helena si dobré zapamatovala to jméno.

"Kdyby to tak byl Cesar, ale ne, tot' nemozně!" pomyslila si. "Což se mi matou mýšlenky?" septala a zakryla si oči dlaněmi.

VIII.

BOHÝN KRASÝ V DOUPÉTĚ

Folgene Guillard byl šťasten jako ryba ve vodě. Zíl v hojnosti a lodička jeho životu nebola se vlastní.

Jsou dobry, když všechny pochybuji o spravedlivosti božské; jak tedy ne darebák požádává když se mu dovezou?

Straubovi všecko se dělalo.

Obchod v ulici Castiglione

vzorně vedl jeho žák Pidoux a jeho mladík Marta.

Obchodem tím vyrůstalo jeho jméno, a obchodem tím dalo se i vysvětlit jeho bohatství.

Jen hlipou marnotratnost Cabriole trochu jej mizela; jinak mu však Cabriol nepřešel, neboť věděl, že lze ukonečit její krátkou stovkou; a ostatně — kdo by se dal muže, který jest jako vzkely za ženským, jež si vyhledával výkřiček místnosti?

Guillard měl i v lásce šestí:

Velil si milenkám z občanských

krámků a choval se k nim dosti

středre.

V době, kdy se naše drama za-

užlaje a spěje ke skonci, padl

Straub v ulici de Rome u nadra-

ži Saint Lazare na novou opět

"hvězdu."

Bylo konec rájna — chladno a

suchravo.

Kráška, prostovlasá a v obno-

seném sedém saté, choulnila se

pod bayerný deník.

Straub byl na první pohled o-

okouzlen siloum, statečnou dívou

— všemi sice, ale zdravé a svěží

krásy a kypřivý tvář.

Toussaint Vardon se od oné

jedinečnosti jenom vyděsil.

Alé pak kvíl rukou jako muž,

ktorý odmítá oslovení, jehož se

mu dostalo, jako omyle, a chtěl ji

zdele.

Alé pak kvíl rukou jako muž,

ktorý odmítá oslovení, jehož se

mu dostalo, jako omyle, a chtěl ji

zdele.

Alé pak kvíl rukou jako muž,